

Bauzà, nou president del PP balear

El nou president del PP illenc referma les seves opinions favorables a retallar l'àmbit legal del català a les Balears.

Un 70% a favor de José Ramón Bauzá i un 30% a favor de Carlos Delgado. Així es resumeix el congrés extraordinari del PP balear del dia 6 de març. Que, de fet, no fou congrés, sinó més aviat eleccions per a elegir president i cap de llista a les eleccions de l'any que ve: no hi hagué discussió ideològica, ni ponències, ni res més sinó l'elecció.

La força conservadora. Més enllà de resultat de l'elecció, el congrés del PP palesà la força que manté el partit conservador. Hi votà el 48% dels prop de 19.000 afiliats que té. S'hi considerava afiliat a efectes de vot qualsevol que senzillament estigués enregistrat com a tal. És a dir, sense necessitat d'estar al corrent de pagament. La voluntat era que, guanyés qui guanyés, l'elecció servís per a demostrar que el PP és un partit que tria els seus líders amb la màxima democràcia interna possible: elecció directa, universal –per a la militància– i secret. Així ho féu i el resultat va ser un èxit. Més de 9.000 militants s'arribaren a les urnes disposades a cada illa per a dipositar el vot. Més d'un 48% de participació.

A les valoracions posteriors, veus de l'entorn del candidat derrotat, Carlos Delgado, consideraren que era una mostra de menfotisme el fet que més de la meitat del cens no hagués votat. Però, en realitat, és la demostració de democràcia interna més completa i amb més participació que ha viscut la història dels partits polítics illencs. Qualsevol altre intent semblant –l'elecció de Francesc Antich com a candidat del PSOE per al 1999; la convocatòria de primàries al PSM per a les eleccions del 2007...– no va tenir una participació ni de bon tros tan multitudinària. Els conservadors han demostrat una força que atemoreix l'esquerra. Ho reconeixia un diputat d'esquerres, l'endemà passat del congrés del PP: "Si no ens espavilam, ens agranaran..."

És la segona vegada consecutiva que el partit conservador demostra tenir la seva militància en activació màxima. El dia 26 de novembre passat es va elegir el cap de l'agrupació de Palma també per mitjà de votació oberta a tota la militància. Hi votà més del 40% del cens, i en resultà elegit José María Rodríguez.

A començament de la legislatura present, l'estratègia dels partits d'esquerra es basava en el supòsit que els conservadors passarien uns anys molt dolents i que arribarien al 2011 sense possibilitats de fer majoria absoluta. La idea, especialment a partir de la victòria socialista a les eleccions espanyoles del març de fa dos anys, s'alimentava de tres peces bàsiques: primer, que el PP no tenia cap aixopluc de poder important, perquè havia perdut l'Ajuntament de Palma i el govern balear, no governava cap dels consells insulars ni tenia la cobertura del poder a Espanya; segona, que els casos de corrupció –especialment el que afecta Jaume Matas– eren una llosa enorme que els segava les expectatives electorals de futur; i tercer, en conseqüència, que en aquestes circumstàncies la seva bossa de votants i la militància entrarien en una fase de depressió que portaria el partit a presentar-se a les eleccions del 2011 en les pitjors condicions de la seva història. Val a dir que l'esperança de l'esquerra era *compartida* amb temor per alguns conservadors. Un diputat del PP reconeixia a aquest setmanari a començament del 2008 que "vivim la pitjor situació que hem tengut mai, i encara empitjorarem..."

Dos anys i busques després de tots aquells vaticinis, la situació s'ha capgirat de dalt a baix. Si més no, anímicament. Avui el PP és un partit que se sent fort, sòlid i que està segur que guanyarà àmpliament les eleccions locals i autonòmiques a les Balears. Segons que diuen els seus dirigents, tenen sondatges encarregats per la direcció de Madrid que els donen majoria absoluta "com mai no l'hem tenguda". El PP la va obtenir el 1995 i el 2003, amb 30 diputats dels 59 de la Cambra. El 1991 també l'assolí, però fou amb coalició preelectoral amb UM.

"Si no ens espavilam, ens agranaran", reconeixia un diputat d'esquerres

Les raons del canvi s'han de cercar en les dificultats amb què ha topat el pacte de centre-esquerra signat el 2007 entre el PSOE, el Bloc, PSM-Verds, Eivissa pel Canvi i UM. Un pacte trencat el mes passat a causa de la corrupció que esquitxa UM. Però la crisi econòmica també ha afectat força negativament les expectatives dels governs progressistes illencs, tant el de les Balears, com els dels consells insulars, com els dels principals ajuntaments. Paral·lelament, el PP ha demostrat una solidesa enorme. Ha hagut de suportar la fugida d'un president –Matas–, la renúncia de la seva substituta –Rosa Estaràs–, nombrosos casos de corrupció, bregues internes sovint molt dures... I, així i tot, arriba a la recta final de legislatura amb un nou president que considera tancada la corrupció –"Matas és cosa del passat", "respecte a la corrupció serem implacables"...–, que ha demostrat una elevada cohesió interna i que ha suscitat una gran activació de la militància, com es palesà el dia 6 de març prop passat.

Bauzá. José Ramón Bauzá, de 39 anys, apotecari de professió i batlle amb majoria absoluta (2007) del municipi de Marratxí, va ser designat com a president del PP quan Rosa Estaràs abandonà el càrrec, l'estiu de l'any passat. Des de tot d'una, va rebre una forta pressió interna dels dirigents locals perquè convocàs un congrés extraordinari per triar president i candidat autonòmic per al 2011. Tot i dir que estava disposat a sotmetre's a aquesta prova, a la pràctica ajornava la decisió amb excuses. Però a final d'any, després de la victòria de Rodríguez a Palma el novembre, la seva posició es debilità força enfront dels càrrecs locals. Aleshores començà a pactar, especialment amb Rodríguez, per poder tenir garanties de sortir elegit en el futur congrés extraordinari. I, quan cregué que tenia aquestes garanties, el convocà. El seu únic adversari va ser, com era previst, el batlle de Calvià, Carlos Delgado, conegut pel fet de defensar posicions contra el català i el nacionalisme autòcton. Bauzá, en els mesos transcorreguts d'ençà de la convocatòria, ha sabut navegar entre l'assumpció de les tesis de Del-

gado i el pacte amb els sectors més regionalistes —representats pel portaveu al Consell de Mallorca, Jaume Font; i també els batlles d'Inca, Pere Rotger, i de Manacor, Antoni Pastor—, de manera que a l'hora de la veritat ha assolit una victòria àmplia. El 70% dels votants es decantaren per ell.

D'ara endavant, s'haurà de veure el vertader Bauzá. Fins ara s'ha mostrat dubitatiu en moltes qüestions i sense poder intern efectiu. Amb l'entronització del congrés, es preveu que prendrà les decisions i marcarà el calendari del seu partit gairebé ell tot sol. A les primeres declaracions després de la victòria, refermà les opinions expressades durant la campanya interna: vol eliminar l'obligatorietat del català tant com pugui. És a dir, deixar d'emprar-lo a l'escola com a llengua d'escolarització als infants —en diu "llibertat d'elecció a l'escola"—; eliminar el decret de mínims —que obliga almanco a fer el 50% de l'ensenyament en català—; negar-se a anomenar *català* la llengua i parlar sempre de *mallorquí*; rebaixar el català de requisit a mèrit per a accedir a places de feina a l'administració... És un convençut que el bilingüisme —això és, segons ell: que tothom ha de parlar la llengua que vulgui— és la "forma natural" per comunicar-se a les Balears, i en farà bandera electoral. I val a dir que gairebé tothom el considera *moderat*. Amb això, hom es pot fer una idea de com deu ser el candidat derrotat, considerat més radical.

Pel que fa a les possibles mocions de censura, diu que no són prioritats, però tampoc no les descarta. S'estima més posar esment en el fet que "la inestabilitat que patim" a les principals institucions és "responsabilitat d'Antich" i que els presidents de les institucions governades per l'esquerra —Palma, Consell de Mallorca i govern— haurien de sotmetre's a qüestions de confiança. I, pel cas d'Antich, li exigeix que si no ho fa convoqui eleccions anticipades.

La resta de partits han saludat l'elecció de Bauzá amb bones paraules, i, en el cas d'UM, la portaveu, Catalina Julve, ha dit que la "moderació" de la qual fa gala el nou president del PP "facilita possibles acords".

Miquel Payeras

Desglaç entre UM i l'esquerra

Unió Mallorquina pacta amb l'esquerra balear la presidència del Parlament: un gest de desglaç.

Finalment va ser possible. UM s'alià novament amb l'esquerra (PSOE i Bloc) per triar la nova presidenta del Parlament balear, la socialista Aina Rado. El càrrec havia quedat vacant d'ençà de la dimissió de Maria Antònia Munar. Ningú no veia clar de quin partit seria el substitut. Enmig de la tensió en què viu la vida política balear des del trencament del pacte, qualsevol travessa era massa arriscada. UM havia votat prou vegades amb el PP per a imaginar que era molt difícil de refer els ponts, ni tan sols conjunturalment, amb les forces d'esquerra. Però les converses entre Francesc Antich, Biel Barceló i Josep Melià ho feren possible.

Pacte aïllat. Tanmateix, no es tracta pas de cap pacte com el del 2007, d'UM amb el Bloc i el PSOE. El president d'Unió Mallorquina, Melià, ho volgué deixar molt clar: "És un pacte aïllat." També ho va reconèixer el portaveu del PSOE, Antonio Diéguez. Va ser un acord d'interès compartit. D'aquesta manera, UM —malgrat cedir la presidència— manté un càrrec a la mesa del Parlament —Isabel Alemany—, el PSOE aconsegueix la presidència de la Cambra —l'única important que no tenia— i el Bloc queda satisfet evitant que el PP obtengui el càrrec institucional.

Tot d'una després de saber la dimissió de Munar, el 26 de febrer propi passat, els conservadors donaren per fet que la presidència del Parlament seria per a ells. Immediatament, el PP expressà la voluntat de substituir-la amb un diputat propi. De fet, fins i tot Pere Rotger —membre de la mesa en representació dels conservadors— va dir que "la cosa lògica és que ara la

presidència sigui per al PP" i ell es mostrava "disposat" a ocupar-la, com ja havia fet durant la legislatura anterior, entre el 2003 i el 2007. Durant tota la setmana següent, pareixia que d'una manera o d'una altra els partits opositors, PP i UM, podrien arribar a un acord. A l'esquerra hi havia nervis. Sobretot al PSOE. Si l'oposició controlava la presidència de la cambra, allò podia ser el començament d'un caramull d'entrebancs. Perquè, d'una banda, amb la gestió del dia a dia parlamentari a mans del PP i UM, el govern es podia trobar a cada pas cops d'efecte que deixassin el president Antich el peu dels cavalls. I, d'una altra banda, s'oferiria una imatge de màxima debilitat dels partits governamentals, que perdien un dels càrrecs institucionals importants, el segon en el rànquing protocol·lari balear.

Per totes aquestes raons, Antich començà a mirar de negociar amb UM, amb el coneixement del Bloc. Paral·lelament, Unió Mallorquina també parlava amb el PP. Però aviat es veié que era difícil que es tancàs cap acord entre PP i UM. A més, per al president d'UM, Melià, el pacte amb l'esquerra podia ser una bona oportunitat per a demostrar que el seu partit manté el sentit institucional i que, en conseqüència, dona estabilitat al govern actual. Així ho aprovà l'executiva d'Unió Mallorquina el dilluns dia 8 de març. Al plenari de l'endemà s'escenificava el primer acord entre UM i l'esquerra d'ençà de l'expulsió dels nacionalistes —el dia 5 de febrer— dels governs de coalició a l'Ajuntament de Palma, al Consell de Mallorca i al govern balear.

La reacció conservadora arran del pacte parlamentari entre PSOE-Bloc i